

В рамките на първото основание за обжалване се твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е взел предвид или погрешно е приложил, от една страна, съдебната практика относно икономическото приемство в рамките на една група, и от друга — съдебната практика относно прехвърлянето на отговорност между предприятия, когато едното предприятие е правоприменик на другото. Като е разгледал заедно прехвърлянето на активи от ITR на Parker ITR (наричано към онзи момент ITR Rubber) (в рамките на групата Saiag) и извършената впоследствие сделка с акции (прехвърляне на акциите в Parker ITR от Saiag на Parker-Hannifin), Общият съд неправилно е приел, че между Saiag и Parker-Hannifin е налице прехвърляне в рамките на група на стопанската дейност, при чието извършване е допуснато нарушението. Общият съд е допуснал грешка, като е преценил икономическата приемственост само като възможно прехвърляне на отговорност между самостоятелните предприятия Saiag и Parker-Hannifin, тъй като при това не е взето предвид вече извършеното в рамките на групата икономическо приемство в лицето на Parker ITR. По този начин решението се основава на субективни намерения, а именно на факта, че поемането на дейността по производство на морски маркучи от Parker ITR е част от целта акциите на това дъщерно дружество да се продадат на трето лице. Тези намерения на страните обаче не са пречка за прилагане на съдебната практика относно икономическото приемство в рамките на една група (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, С-204/00 Р, Решение по дело ETI и др., С-280/06, Решение по дело Versalis/Комисия, С-511/11 Р, Решение по дело Jungbunzlauer/Комисия, Т-43/02 и Решение по дело ArcelorMittal Luxembourg и др./Комисия, Т-405/06, както и Решение по съединени дела ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др., С-201/09 Р и С-216/09 Р), съгласно която икономическо приемство е налице при прехвърляне в рамките на група, когато съществуват „структурни връзки“ между прехвърлителя (в случая, Saiag/ITR) и преобретателя (в случая, Parker ITR). Освен това от юридическа гледна точка има разлика между прехвърляне на активи и прехвърляне на юридическо лице. В последния случай прехвърленото образувание ще носи самостоятелна отговорност за всяко нарушение, предхождащо прехвърлянето, като това може да включва и отговорност като икономически правоприменик на активи, прехвърлени на образуванието в периода, когато то все още е било част от предприятието нарушител. Обстоятелството, че други правни образувания в предприятието може също да бъдат подведени под отговорност (въпреки че в този случай не им е наложена глоба), не е основателна причина да се изключи подвеждането под отговорност на прехвърленото дъщерно дружество Parker ITR като икономически правоприменик.

В рамките на второто основание за обжалване се поддържа, че при упражняване на пълен съдебен контрол Общият съд е действал ultra petita и незаконосъобразно е намалил включеното в размера на глобата увеличение с оглед на продължителността на нарушението, съответстващо на 100 000 EUR за дружеството майка Parker Hannifin. Parker-Hannifin (или Parker ITR) не са оспорили нито действителната продължителност на участието в нарушението, нито съответния коефициент за продължителност, прилаган при изчисляване на глобата. Макар исканията на Parker-Hannifin във връзка с ролята на водач като отегчавашо обстоятелство да са били уважени, вследствие на което Общият съд е променил размера на глобата, това не следва да предоставя възможност на Общия съд, дори и когато упражнява пълен

съдебен контрол, да изменя други елементи от глобата (в случая, коефициента за продължителност), срещу които жалбоподателят не е повдигнал възражение.

Преюдициално запитване, отправено от Handelsgerichts Wien (Österreich) на 5 август 2013 г. — Pez Hejduk/EnergieAgentur.NRW GmbH

(Дело С-441/13)

(2013/С 313/18)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Handelsgericht Wien

Страни в главното производство

Ищец: Pez Hejduk

Ответник: EnergieAgentur.NRW GmbH

Преюдициални въпроси

Когато спорът се отнася до нарушение на права, сродни на авторското право, извършено чрез предоставяне на достъп до фотография в даден уебсайт, който се поддържа от домейн от първо ниво в различна държава членка от тази, в която пребивава носителят на права, трябва ли член 5, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че предоставя компетентност само

- на тази държава членка, в която е седалището на предполагаемия нарушител, или
- на тази държава членка/тези държави членки, към която/които е насочен уебсайтът с оглед на неговото съдържание?

⁽¹⁾ ОВ 2001, L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74

Жалба, подадена на 7 август 2013 г. от Delphi Technologies, Inc. срещу решението на Общия съд (шести състав), постановено на 6 юни 2013 г. по дело Т-515/11 — Delphi Technologies, Inc./Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)

(Дело С-448/13 Р)

(2013/С 313/19)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Delphi Technologies, Inc. (представители: С. Albrecht, J. Neumann, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени Решение на Общия съд от 6 юни 2013 г. по дело T-515/11, да отмени оспореното решение, доколкото с него е отхвърлена жалбата срещу решението на проверителя от 25 август 2010 г., и да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбата е срещу Решение на Общия съд на Европейския съюз (шести състав) по дело T-515/11, с което той отхвърля жалбата за отмяна на решение на втори апелативен състав, с което от своя страна се потвърждава отказът да се регистрира „INNOVATION FOR THE REAL WORLD“ като марка на Общността.

В подкрепа на жалбата се изтъкват три основания:

1. Общият съд е нарушил член 7, параграф 1, буква б) от Регламента относно марката на Общността⁽¹⁾, като не е определил правилно съответните потребители и степента им на познание. Стоките са насочени изключително към професионалисти с висока степен на познание по отношение на рекламните лозунги.
2. Освен това Общият съд е нарушил член 7, параграф 1, буква б) от Регламента относно марката на Общността, като е приложил твърде строг тест при преценката си дали заявената за регистрация марка има отличителен характер. По-специално Общият съд не е разбрал началата, установени в скорошната съдебна практика, в частно тези по дело Audi/СХВП, С-398/08 Р.
3. На трето място, Общият съд е нарушил общите принципи на равно третиране и добра администрация, които са основни принципи за правилното управление на ЕС. Фактът, че в миналото СХВП е регистрирала лозунги с подобна структура, съдържащи думата „INNOVATION“, следва да бъде взет предвид, въпреки че предходните решения не са задължителни.

Жалбоподателят поддържа, че поради тази причина оспорваното решение следва да бъде отменено, като се приеме, че лозунгът „INNOVATION FOR THE REAL WORLD“ има вътрешнопрописъщ отличителен характер.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 от 27 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal d'instance d'Orléans (Франция) на 12 август 2013 г. — CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus и др.

(Дело C-449/13)

(2013/C 313/20)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal d'instance d'Orléans

Страни в главното производство

Ищец: CA Consumer Finance

Ответници: Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, с предбрачна фамилия Savary, Florian Bonato

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че заеодателят следва да докаже точното и пълно изпълнение на своите задължения при сключването и изпълнението на договор за кредит, произтичащи от националното законодателство, с което е транспонирана директивата?
2. Допуска ли Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити възможността точното и пълно изпълнение на задълженията на заеодателя да се докаже единствено посредством съдържаща се в договора за кредит типова клауза, с която потребителят потвърждава изпълнението на задълженията на заеодателя, без това доказване да е подкрепено с документите, които заеодателят е изготвил и връчил на заемателя?
3. Трябва ли член 8 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити да се тълкува в смисъл, че не допуска проверката на кредитоспособността на потребителя да се извършва само въз основа на декларирания от потребителя информация, без да се упражнява действителен контрол върху тази информация посредством други данни?
4. Трябва ли член 5, параграф 6 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити да се тълкува в смисъл, че заеодателят не може да е предоставил подходящи разяснения на потребителя, ако предварително не е проверил неговото финансово положение и неговите потребности?